

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ
ТА СОЦІАЛЬНИХ КОМУНІКАЦІЙ

СОЦІАЛЬНО-ГУМАНІТАРНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА

МАТЕРІАЛИ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ ВИКЛАДАЧІВ,
АСПІРАНТІВ, СПІВРОБІТНИКІВ ТА СТУДЕНТІВ

(Суми, 23-24 квітня 2015 року)

функціонують поза національними державними інститутами. Пошосте, – соціальний інституціоналізм, що охоплює систему взаємовідносин між державою та суспільством, зокрема інститути неокорпоративізму.

Безумовно, жодна з означених версій нового інституціоналізму не забезпечує повного й вичерпного розуміння інституційної поведінки, але кожна з них відкриває свій, особливий ракурс такого широкомасштабного явища, як неоінституціоналізм. Усі вони сукупно сприяють його кращому розумінню [1, с. 197].

1. Романюк А. С. Новий інституціоналізм та поняття інституту в політичній науці / А. С. Романюк // Вісник Львівського університету. Серія: філософсько-політологічні студії. – 2010. – Вип. 1. – С. 193-202.
2. March J., Olsen J. Elaborating the «New Institutionalism» // Working paper. – 2006. – № 11.

Наук. кер. – Король С. М., канд. політ. наук, асист.

ПОНЯТТЯ «ЄВРОПЕЇЗАЦІЯ» В ДОСЛІДЖЕННЯХ ЗАХІДНИХ ТА ВІТЧИЗНЯНИХ НАУКОВЦІВ

Король С. М., канд. політ. наук, асистент СумДУ,
Кузів О. П., студ. гр. СМ-304

Однією з важливих передумов впровадження ефективної євроінтеграційної політики України є її науково-теоретичне обґрунтування, а саме розгляд теорії європеїзації. Питання європеїзації досліджувалися такими західними науковцями як: Р. Ладрех, Т. Лоутон, Б. Кохлер-Кох, К. Радаеллі, Ф. Шіммельфенніг, Р. Айзінг, Й. Олсен.

Британський вчений Р. Ладрех окреслює європеїзацію в широкому розумінні як поступове впровадження європейської політичної та економічної динаміки у національну політику [1]. Науковець Т. Лоутон інтерпретує європеїзацію як юридичне делегування владних повноважень на рівень Європейського Союзу [2], а Т. Бьорзель – як зростання залежності внутрішньої політики від загальноєвропейської [3]; Б. Кохлер-Кох – поширення європейського політичного простору, ідей, цінностей та традицій поза межами країн-

членів ЄС, вказуючи на поширення цієї концепції на держави, які не є членами ЄС [4].

В Україні явище європеїзації розглядається у працях Л. Прокопенка, О. Рудіка, Н. Рудік, О. Оржель, М. Лендшел, С. Федонюка.

На основі узагальнення концептів європейських фахівців М. Лендшел визначає європеїзацію як процес становлення наднаціональних інститутів, формування практики європейського багаторівневого врядування та національних інституційних конфігурацій під впливом і тиском ЄС. Таким чином, «європеїзацію не можна розглядати лише як конвергенцію чи уніфікацію адміністративних і політичних систем: відмінні національні середовища по-різному реагують на прийняття правових актів ЄС, незважаючи на їх статус обов'язкових для імплементації». Учений зауважує, що вітчизняні вчені, як і зарубіжні, пропонують розглядати явище європеїзації як двосторонній процес взаємодії між європейським та національним (субнаціональним, місцевим) рівнями політичного процесу й управління [5, с. 37].

Як зазначає О. Оржель, раніше чи пізніше європейська інтеграція змушує держави вдаватися до змін на національному рівні: створювати інституції для просування європейської інтеграції та координації співробітництва з європейськими партнерами; готувати фахівців для вищезазначених інституцій; адаптувати національне законодавство відповідно до європейського. Європеїзація – це зміни, трансформації, реформи, що відбуваються в усіх сферах життя під впливом європейської інтеграції. Європеїзація у сфері державного управління реалізується як запровадження в національну практику управління найбільш ефективних механізмів, практик і процедур, вироблених або запозичених у ході взаємодії з європейськими партнерами: державами-членами, організаціями, колегами [6, с. 31].

Таким чином, у контексті впливу європейської інтеграції європеїзація може бути визначена як процес, під час якого держави використовують правила Європейського Союзу в усіх сферах суспільства.

1. Ladrech R. Europeanization and Political Parties: towards a Framework for Analysis / R. Ladrech // Keele European Parties Research Unit (KEPRU). – Working Paper 7. – P. 2.

2. Lawton Thomas. Governing the Skies: Conditions for the Europeanisation of airline policy // Journal of Public Policy. – 1999. – Vol. 19. – № 1. – P. 92 (P. 91-112).
3. Heritier A. Differential Europe: The European Union Impact on National Policymaking // Differential Europe: the European union impact on national policymaking. – Rowman & Littlefield, 2001. – P. 3.
4. Kohler-Koch Beate. The evolution and transformation of European governance / Beate Kohler-Koch // The Transformation of Governance in the European Union ; eds. Beate Kohler-Koch, RainerEising. – London : Routledge, 1999. – P. 15 (P. 14-36).
5. Лендъел М. О. Вплив процесів європеїзації на вдосконалення стандартів і практики управління у регіоні Центральної Європи / М. О. Лендъел // Стратегічні пріоритети. – 2012. – №1. – С. 37-42.
6. Оржель О. Європейська інтеграція та європеїзація: тотожність та відмінність / О. Оржель // Державне управління та місцеве самоврядування. – 04/2011 . – Вип. 2 (9) . – С. 24-33.

ЦИКЛИ ІСНУВАННЯ СУЧАСНИХ ПОЛІТИЧНИХ ПАРТІЙ В УКРАЇНІ

Костенко А. М., *канд. політ. наук,*
Марченко А. В., *студ. гр. ПРМ-41*

Стрімке зростання кількості політичних партій у всьому світі безпосередньо пов'язане з розвитком демократії та розширенням виборчого права. Тому стабільне функціонування партій вважається показником стабільності політичного режиму.

До початку ХХ в. партії і партійні системи перетворилися по суті в дзеркало соціального і будь-якого іншого розшарування суспільства [1, 309]. Результатом стало велике розмаїття їх типів і форм.

У сучасних політичних умовах найчастіше говорять про відмінності між масовими та кадровими партіями.

Відмінною ознакою кадрових партій є їх опора на політично активну еліту [1, 310]. У той же час масові партії орієнтовані на збільшення кількості членів партії, створення широкої електоральної бази. Існуючі олігархічні тенденції в партії можна розуміти або як неминуче породження сучасних організаційних процесів, або як відповідь на потребу партій в єдності і зміцненні своїх електоральних